

Vyšla z něj třpytící se šesticípá zelená hvězda. Brouzdala po nebesích a něco hledala. Proletěla skrz smrky a zastavila se přímo přede mnou. V okamžiku se hvězda rozsvítila, zvětšila se a nakonec se přetvarovala do vysokého muže s dlouhými stříbrnými vlasy a nazelenalou pletí.

Na sobě měl dlouhý rozepnutý béžový hábit, pod nímž byly vidět tmavé kalhoty. Nic jiného. Měl vysoké lícní kosti a bystré hluboké zelené oči, které mě naprosto uchvátily. Jeho výraz nevyvolal žádnou emoci. Zdál se být klidný a moudrý.

Vzpřímeně stál a hleděl mi do očí. Stáli jsme k sobě tvář v tvář a já jsem jím byla naprosto pohlčená, nikdy jsem neviděla nikoho takového. Po celém těle se mi rozlil pocit, jakoby na mě hleděla ta zelená hvězda sama.

Muž popošel o krok blíž. Zastavil se těsně přede mnou, pootevřel ústa a pravil:

„Už je čas.“

Říjen, Praha

Natáhla jsem ruku zpod peřiny a otráveně jsem zabouchla čudlík na budíku. Byl pátek, sedm ráno. Odhodila jsem ze sebe peřinu, protože to byl jediný způsob, kterým jsem se donutila vstát z postele. S hlasitým zívnutím jsem se protáhla a šla roztáhnout závěsy na okně. Venku bylo stále šero. Byla půlka října, čas, kdy listy stromů začaly měnit barvu. Moje mysl byla stále mlhavá ze vzpomínání se z toho snu. Byl více živý než moje obvyklé sny, které jsem si od mala pamatovala. Už jako malá jsem kamarádkám ve škole vysvětlovala, že se ze snů dá číst. Některé mi věřily, jiným jsem byla pro smích, ale je pravda, že čím starší jsem byla, tím více mi nevěřil skoro nikdo. Teda, kromě mé mamky, ta mi věřila vždycky všechno. A samozřejmě Magdy – ta je moje vrba.

